

Maade at indføre den i Grundloven tilføjede Offentlighed og Mundtlighed blot for en enkelt Domstols Vedkommende, imedens den ældre Rettergangsmaade vedblev at være gjældende for de øvrige Domstole, har man dog troet at burde gjøre et Forsøg paa at indføre en saadan Offentlighed og Mundtlighed for Rigsretten, især da denne Ret allerede eksisterer, og det altsaa ogsaa er naturligt, at der maa have en Rettergangsform for Behandlingen af de Sager, som blive henviste til den. Uagtet man altsaa erkjender, at det kunde have sine Betænkkeligheder, nu at indføre en tildeels ny Rettergangsform for en enkelt Domstol, uden med det Samme at gaae ind paa en videre Bearbejdelse af den Grundsætning, som ifølge Grundloven skal gennemføres i hele Retspleien, har man dog gjort et Forsøg paa at gennemføre denne Grundsætning i det Udkast, som jeg herved har den Ære at forelægge. Da Grundsætningen ikke er bleven bearbejdet i Almindelighed, saa er det naturligt, at Udkastet vel endnu har enkelte Mangler, som man har havt Bæmskelighed ved at udrydde, ligesom ogsaa individuelle Omstændigheder have medført, at visse Mangler have indsnæget sig i Udkastet; de ville imidlertid ved en senere Behandling kunne afhjælpes.

I de første Paragrapher, navnlig i §§ 1—4, omhandles Rettens Organisation; derefter følgende indtil § 18 inclusive indeholde enkelte almindelige Regler for Rettens Afholdelse og Retspleien. Det følgende Afsnit, fra §§ 19 til 49 incl., omhandler visse forberedende Handlinger, en vis foreløbig Forhandling og Undersøgelse, før det kommer til nærmere Forhandling i Retten. I §§ 50 til 70 omhandles derefter Hovedforhandlingerne i selve Rigsretten. Det følgende, sidste Afsnit handler om Dommens Afgjættelse og Kundgjørelse og hvad dermed staaer i Forbindelse, og til Slutning er der tilføjet en Paragraph, hvorved der henvises til de almindelige Rettergangsformer, forsaavidt de ikke ere stridende mod de Regler, der ere optagne i Udkastet. Da disse Regler ere ledsagede af Motiver, skal jeg ikke opholde mig ved de enkelte Paragrapher; det er kun meget faa Ting, hvorpaa jeg troer,

særlig her at burde henlede Thingets Opmærksomhed.

I det 1ste Afsnit ere de to Artikler af Grundloven, som handle om Rigsretten, optagne, hvilket er skeet fordi den ene af dem trænger til nogle nærmere Bestemmelser for dens Anvendelse. Det er naturligt taget under Overveelse, hvorvidt enkelte af disse Bestemmelser kunne antages at være overensstemmende med Grundloven, men man har anset det for nødvendigt særlig at henlede Thingets Opmærksomhed herpaa; da man antog, at denne Sag vilde blive Gjenstand for en omhyggelig Drøftelse. Man kunde vel i Henseende til disse Bestemmelser gaae en anden Vej end den i Udkastet valgte, men Spørgsmaalet er, om denne anden Vej ikke vilde være ligesaa meget eller maaste mere i Strid med Grundloven end den hjer foreslaaede, og jeg skal her navnlig henlede Opmærksomheden paa § 11, hvor der vel kunde være Spørgsmaal, om den Regel, at Retten ikke kan holdes med færre end 12 Dommere, er den hensigtsmæssigste. — I det følgende Afsnit er den vigtigste Paragraph § 18, hvor det fastsættes, at Forhandlingerne i Retten med Undtagelse af Stemmegivningen ere offentlige.

Med Hensyn til den foreløbige Forhandling skal jeg især henlede Opmærksomheden paa § 34, hvor det vel for den største Deel er overladt til de beskikkede Sagsførere at sørge for Tilveiebringelsen af de fornødne Beviser, hvilket er en Folge af den Anklageform, der ikke kan undværes, naar man indfører Offentlighed og Mundtlighed i Retspleien, men man har dog troet, at det burde overlades Retten selv, og da navnlig til Rigsrettens Formand, som leder Forhandlingerne, at tage væsentlige Bestemmelser om, hvilke Beviser der skal erhverves ved Hjælp af Domstolene. Man har troet ikke at burde overlade til Sagsførerne, men til Rigsretten, at foranstalte det i saa Henseende Fornødne, og Grunden dertil er nærmere angivet i Motiverne. — Jeg skal dernæst bemærke med Hensyn til § 39, at man, hvad ikke var optaget i det tidligere Udkast, har anset det for aldeles nødvendigt, at Anklageren skulde forelægge et Anklagekrift, da Modparten ikke lettelig paa anden Maade vilde kunne erholde